

Η Εκκλησία μας μεταμορφώνει και δεν παραμορφώνει.

Συντάκτης ο π.Αντώνιος Χρήστου

Αγαπητοί μου αναγνώστες, σε αυτό το άρθρο θα ασχοληθούμε με ένα θέμα που προσωπικά μας έχει προβληματίσει τον τελευταίο καιρό, αλλά έχει βαθιές ρίζες διαχρονικά στο χρόνο και απευθύνεται στον άνθρωπο κάθε περιοχής, ιδιαιτέρως βέβαια στους Ορθόδοξους Χριστιανούς.

Θα εισέλθουμε στο θέμα με ένα παράδειγμα που όλοι λίγο πολύ πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε και μπορούμε να καταλάβουμε την αναλογική του αλήθεια και αξία του για αυτά που θα μας απασχολήσουν: Όλοι κάποια στιγμή της ζωής μας θα έχουμε δει κάποιους καθρέπτες ή φακούς παραμορφωτικούς. Ενώ ο καθρεπτιζόμενος είναι όπως είναι, ο καθρέπτης ή ο φακός τον δείχνει αλλοιωμένο και παραμορφωμένο, είτε με μεγάλα μάτια, ή πολύ χοντρό ή λεπτό και ψηλό, ανάλογα το είδος παραμόρφωσης. Το ίδιο συμβαίνει και με κάτι νέες εφαρμογές και προγράμματα επεξεργασίας εικόνων, στους υπολογιστές και στα κινητά τηλέφωνα, που

ενώ φωτογραφίζεσαι κανονικά, αυτά προσθέτουν καπέλα, φόντο, διακόσμηση, εξαρτήματα από μόνα τους και βγάζουν ένα άλλο εντελώς αποτέλεσμα, αστείο πολλές φορές και σίγουρα όχι αληθινό και πραγματικό.

Αν αυτά συμβαίνουν στα παραδείγματα που χρησιμοποιήσαμε, αγαπητοί μου αναγνώστες, αναλογιστείτε τι συμβαίνει παρόμοια, αν αντί για είδωλο-καθρέπτη έχουμε την θεολογία που γνωρίζουμε και τον τρόπο σκέψης και πράξης που "κουβαλάει" ο κάθε ένας μας. Ενώ δηλαδή ο Χριστός μας, μας αποκάλυψε την πίστη καθαρή σαν γάργαρα νερό και η Εκκλησία μας διατηρεί την πίστη αυτή ανόθευτη στις "καθαρές αποθήκες" της για να ξεδιψούμε, εμείς προτιμούμε να πίνουμε νερό από τα "βρομόνερα" (για τους ανθρώπους εκτός Εκκλησίας) ή προτιμούμε να "μολύνουμε" το νερό οι ίδιοι, με τις προσωπικές μας "ιδιωτικές θεολογίες" και αντιλήψεις (οι εντός εκκλησίας), που αντιστρατεύονται όμως και παραμορφώνουν την πίστη που μας παραδόθηκε και τον ενδεδειγμένο αυθεντικό τρόπο ζωής και ύπαρξης.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε, ότι ο κύριος σκοπός της Εκκλησίας μας είναι να μας σώσει! Ο Κύριος, δια της Εκκλησίας Του, μας θεραπεύει από την αμαρτία, την φθορά και τον θάνατο. Αυτό που γίνεται αντικειμενικά και καθολικά για όλους, απαιτεί ελεύθερα και από τον κάθε άνθρωπο προσωπικά-υποκειμενικά, να εισέλθει στην εκκλησία και να συνεργήσει στην σωτηρία του, ακολουθώντας τον σταυροαναστάσιμο τρόπο ζωής, μετανοώντας ειλικρινά και προσπαθώντας να απαλλαγεί από τα πάθη και τις αμαρτίες του και ταυτόχρονα να καλλιεργήσει τα таланτα και τις αρετές που του χάρισε ο Θεός. Αυτό συνεπάγεται ότι κανείς που εισέρχεται δεν μένει ο ίδιος στην Εκκλησία, αλλά μεταμορφωνόμαστε εν Χριστώ. Η αμαρτία και η αίρεση παραμορφώνουν τον άνθρωπο, ενώ η αρετή και η ορθοδοξία τον μεταμορφώνουν και είναι τραγικό να προτιμούμε να παραμορφωνόμαστε και όχι να μεταμορφωνόμαστε στον αγιασμό και στην θέωση.

Σε αυτό το σημείο όμως, θα αναφέρουμε ένα άλλο παράδειγμα, για να αντιληφθούμε κάτι άλλο που θέλουμε να τονίσουμε: Είναι γνωστό ότι στα μαθηματικά απαιτείται ακρίβεια. Αν δηλαδή κάνουμε λάθος σε μία πράξη ή εξίσωση, μπορεί όλα τα άλλα να τα έχουμε σωστά, να μας οδηγήσει σε λάθος αποτέλεσμα. Όλα μπορεί να είναι σωστά, αλλά μία λανθασμένη απόκλιση και όλα τα άλλα μας βγάζουν στο λάθος. Αυτά τα αναφέρουμε γιατί κάτι ανάλογο συμβαίνει ιδιαίτερα στις μέρες μας.

Έχουμε ομάδες ανθρώπων εντός (αποτειχιστές, οργανωσιακοί κ.α.) και εκτός εκκλησίας (σχηματικοί παλαιοημερολογίτες) και όχι μόνο, που είναι ευλαβείς, αγωνιστές και ζηλωτές κατά τα άλλα, που όμως κάποιος "παραμορφωτικός φακός" κάποια "λανθασμένη εξίσωση", συνεχώς βλέπουν "εχθρούς", "προδότες" και "οικουμενιστές" όλους τους άλλους.

Τονίζουμε και υπογραμμίζουμε αυτό το ρήμα "βλέπουν" γιατί ο σκοπός του κάθε ανθρώπου εντός της Εκκλησίας, είναι να βλέπει τα δικά του πταίσματα και λάθη και να μην κατακρίνει τον αδελφό του...! Κατά ένα περίεργο τρόπο, όλο αυτό ξεχνιέται και κάποιοι από τους παραπάνω προαναφερθέντες, έχουν κάνει σκοπό τους (συνειδητά ή ασυνείδητα) για το τι κάνουν οι άλλοι, ελέγχοντάς τους συνεχώς, χωρίς να σημαίνει ότι δεν γίνονται λάθη και από την άλλη πλευρά, αλλά υπάρχουν θεσμοθετημένα διοικητικά όργανα στην εκκλησία και μηχανισμοί (που ομολογουμένως καμιά φορά χρονικά είναι δυσκίνητοι) που υπάρχουν αρμοδίως να κρίνουν και όχι ο κάθε ένας παρασυρμένος χριστιανός, που δείχνει περισσότερο εμπιστοσύνη στον "Γέροντα"- "Πνευματικό" "Ιεροκήρυκα", παρά στην διοίκηση της Εκκλησίας στο σύνολο.

Έχουμε επιμείνει και σε άλλα άρθρα μας, ότι δεν αρκεί να έχεις την αλήθεια, αλλά πρέπει να την διατρανώνεις και με σωστό τρόπο. Αλλά και από την άλλη τι να τον κάνεις τον σωστό τρόπο, αν δεν έχεις αλήθεια..! Πάντοτε πρέπει να εργαζόμαστε για την ενότητα της Εκκλησίας, πάντοτε όμως με βάση την αλήθεια και όχι εις βάρος της. Όλα αυτά είναι αδιαπραγμάτευτα, το ζητούμενο είναι ποιος έχει τον Θεό μαζί του και ποιος είναι αυτός που θα πιστοποιήσει ποιος έχει αλήθεια και ποιος όχι. Με άλλα λόγια με βάση το σημερινό άρθρο μας, ποιος έχει περισσότερο μεταμόρφωση παρά παραμόρφωση. Το κακό ξεκινάει όταν αυτοί που έχουν "παραμόρφωση" κρίνουν την "μεταμόρφωση" και βαπτίζουν την δική τους "παραμόρφωση", ως αυθεντική "μεταμόρφωση"! Δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι το πρόβλημα βρίσκεται σε αυτούς τους ίδιους και όχι στους άλλους.

Κλείνοντας το άρθρο, γνωρίζουμε ότι θα μπορούσε κανείς να μας κατηγορήσει ότι το άρθρο μας έχει μονομέρεια καθώς δεν μιλήσαμε καθόλου για "οικουμενιστές" και απλά τα στοχοποιήσαμε τους "αποτειχιστές". Εννοείται ότι δεν αμνηστεύουμε κανέναν που στερείται και βάλει κατά της αλήθειας. Υιοθετούμε απόλυτα την ρύση του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς «**Ο παπισμός είναι αίρεση και ο οικουμενισμός παναίρεση**»!

Απλά κάνουμε διάκριση το εξής που συνήθως δεν κάνουν οι αποτειχιστές και παλαιότερα ως στις μέρες μας οι παλαιοημερολογίτες: Είναι άλλο πράγμα επειδή συναντήθηκες με κάποιον παπικό ή προτεστάντη ή ακόμη και αλλόθρησκο, στα πλαίσια του θεσμοθετημένου διαλόγου ή απλής συνάντησης εθιμοτυπίας και άλλο ότι αυτό σημαίνει εκ μέρος μας, αποδοχή και των αιρέσεων και πλανών τα οποία αυτοί πρεσβεύουν και εκ φορούν. Η Εκκλησία πάντα κάνει διάκριση του ανθρωπίνου προσώπου, που είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού και άλλο την παραμόρφωση και την πλάνη του κάθε προσώπου που η εκκλησία με την ομολογία πίστεώς της ελέγχει και δίνει ευκαιρία στους εκτός εκκλησίας να την δουν και με την επιστροφή τους στο σώμα της Εκκλησίας να σωθούν. Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να μεταμορφωθούμε, αφού προηγουμένως βγάλουμε τις παρωπίδες και ότι άλλο παραμορφώνει.

π. Αντώνιος Χρήστου

**Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κόρμπι- Βάρης, της Ι. Μ.
Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής
Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και
Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό
Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.**

Πηγή : <https://euxh.gr/theologia/orthodoxia/>